

Candela de duminică

• NR. 1 - 12.01.2020

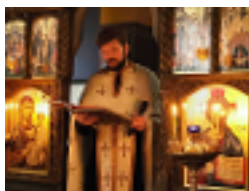
PUBLICAȚIE A PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN COPENHAGA, DANEMARCA

REDACTOR: Cezara Andreea Șara, www.parohiaortodoxacopenhaga.dk

BINECUVÂNTAREA IERARHULUI

Inițiez și binecuvântează, din adânc de suflet, foaia parohială *Candela de duminică* care, pe de o parte, completează fericit, la nivel local, revista eparhială *Candela Nordului*, iar, pe de altă parte, reprezintă un mijloc adecvat de comunicare constantă și dialog întru Hristos între frățiile voastre. În acest întuneric duhovnicesc care se coboară asupra lumii, avem nevoie să veghem, purtând candelile aprinse. Mă rog Preamilostivului Dumnezeu ca toți purtătorii *Candelei de duminică* să întrețină focul credinței pe care Mântuitorul Hristos-Lumina lumii L-a aruncat pe pământul inimilor noastre!

+Părintele Episcop MACARIE Drăgoi al Europei de Nord

EDITORIAL

Într-o cultură a SPAM-ului, în care suntem din ce în ce mai expuși „poluării informaționale”, fiind asaltați și aproape obligați să procesăm o multitudine de știri, postări, sunete, impresii sau imagini, fapt ce ne induce uneori o stare de anxietate, poate îți pui întrebarea: cui folosește încă un „newsletter”? Răspunsul meu e simplu: foaia pe care o ții în mână, apărută la inițiativa PS Macarie, nu are un scop informativ, ci ea reprezintă un spațiu al creației, al „liturghiei de după Liturghie”, al lecturilor pentru suflet. Aici poți să citești, de câteva ori pe lună, cuvintele ierarhului și ale părinților slujitori, pericope ale Scripturii, pagini de Sinaxar, fragmente de catehism, dar mai ales crâmpie de gânduri așternute în scris de cei din parohie și - de ce nu - poate chiar și de tine. Citeam undeva că printre cele mai descărcate aplicații destinate telefoanelor „inteligente” sunt acele programe zilnice de gimnastică și exerciții pentru

îmbunătățirea rezistenței și condiției fizice. Tot așa stau lucrurile și în viața duhovnicească. Lecturarea constantă a unor scurte apoftegme constituie exerciții de „gimnastică a duhului”, acțiuni ce pot reactiva zelul chiar și într-un suflet atrofiat din cauza atmosferei rarefiate din punct de vedere spiritual pe care e nevoit să o respire zi de zi.

Să ne rugăm Celui de Sus să reverse din belșug inspirație atât asupra autorilor viitoarelor articole, cât și asupra tuturor cititorilor *Candelei de duminică*!

Pr. Octavian-Horațiu Mureșan

LUCEAFĂRUL

Admirăm cerul împreună...

Îmi țin în brațe copila de nici trei anișori care, fascinată de frumusețea stelelor ce scilipesc pe cer, îmi cere înainte de culcare să stăm îmbrățișate și să privim miliardele de luminițe zglobii de pe firmament. Cu glasul încet și duios încep să îi recit prima strofă din „Luceafarul”. Mă opresc și cu emoție caut reacția ei... „Mai spune, mami”, mă îndeamnă ea cu încredere. Prind curaj și cu putere în glas rostesc atât cât știu și celelalte strofe...

MIHAI EMINESCU - 170 DE ANI DE LA NAȘTERE

Am bucurie imensă în inimă văzând câtă emoție stârnesc în puiul meu de om. Îi arat cu degetul unde este Luceafarul pe cer și cum ea poate să îi recite poezia ori de câte ori vrea să îi vorbească. Îl îndrăgește imediat și cu entuziasm începe și ea să spună câteva versuri din poezie. Vreau să opresc timpul în loc... Bucuria din vocea ei de copil și ochii plini de entuziasm îmi cuprind inima într-un moment de eternitate sfântă.

Să transmitem copiilor noștrii un strop din cultura românească aici pe meleaguri străine și reci constituie o mare bogăție sufletească pe care o poartă pe tot parcursul vieții lor. Poezia se întipărește în inimile lor ca o dulce sărutare a mamei și se menține vie emoția culturii românești. Să păstrăm așadar, dragi părinți, obiceiul frumos de a le recita copiilor noștri poeziile ce odată ne-au fost leagăn de alinare și să le facem nemuritoare trăsându-le din generație în generație...

Bianca Maria Sabotici-Preda

RUGĂCIUNEA UNUI DAC

"Pe când nu era moarte, nimic nemuritor,/ Nici sâmburul luminii de viață dătător,/Nu era azi, nici mâne, nici ieri, nici totdeauna,/Căci unul erau toate și totul era una;/Pe când pământul, cerul, văzduhul, lumea toată/Erau din rândul celor ce n-au fost niciodată,/Pe-atunci erai Tu singur, încât mă-ntreb în sine-mi/Au cine-i zeul cărui plecăm a noastre inemi?" (Rugăciunea unui dac, Mihai Eminescu)

Rătăcind pe cărările codrilor de la Ipotești este imposibil să nu înțelegi de unde izvorăște talentul de geniu al îndrăgितului nostru poet național. Aveam vreo 14 ani când am pășit pentru prima dată în universul eminescian.

Înaintând cu sfială ca într-un sanctuar, am descoperit "Iacul codrilor albastru" în care se reflectau norii, cerul, crengile copacilor. Rememorând acele clipe, înțeleg că frumusețea pământului nostru românesc este sursa creației eminesciene.

Am ales să prezint câteva frânturi din această poezie, pentru a aduce tribut poetului Mihai Eminescu, odrasla de dac, dar totuși român creștin. Poem filozofic – „Rugăciunea unui dac” prezintă condiția omului căzut care strigă către creator, pe care poetul îl numește "Părinte", acesta fiind Cel care aduce izbăvire: "El este-al omenimei isvor de mântuire". Deși în comentariile pe care le-am citit despre acest poem, demiurgul este Zalmoxis, zeu daco-get, stăpânul întregii suflări, eu cred cu tărie că poemul este de inspirație creștină, o doxologie eminesciană prin care se aduce slavă Celui ce este Începutul și Sfârșitul întregii creații: " Sus inimile voastre! Cântare aduceți-i,/ El este moartea morții și învierea vieții!".

Am iubit mereu dulcele stil clasic, poezia eminesciană minuțios prelucrată, cu rimă, ritm și măsură atent gândite, la fel cum întâlnim și în poezia "Rugăciunea unui dac", dar totuși în liceu, nu erai la modă dacă nu erai fan vers alb, poezie modernă, sau chiar post-modernă.

Încet am început să scriu și eu versuri, dar fără să respect canoanele clasice. Puneam pe hârtie ideile mele fără o anumită rânduială. Până într-o zi când am primit sfat duhovnicesc să măsoar fiecare cuvânt. A fost greu la început, dar am încercat să ascult și am înțeles cât este de important să respecti canoanele. Și nu mă refer doar la poezie, ci mai ales la rugăciune. E frumoasă rugăciunea liberă, dar cât sunt de frumoase canoanele noastre ortodoxe. Cât sunt de frumoase canoanele sfinților, ale Maicii Domnului. Și cât e de frumos atunci când, citind rugăciunea scrisă de un sfânt, te regăsești și tu cu trăirea ta unică în trăirea lui. E un moment de părtășie dincolo de spațiu și de timp, un moment pentru veșnicie.

Cezara Andreea Șara

